

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ-CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

O mare bucurie a Bisericii noastre.

— Traducerea Vechiului Testament —

De GRIGORIE
Episcopul Aradului.

Rezultatul activității pe teren bisericesc nu se judecă după alunecările sporadice ale singuraticilor, ci după posibilitățile de devenire creștinească asigurate pe seama mulțimilor însetate după adevăr. Și de fapt o mare sete stăpânește sufletul poporului nostru. Sfânta Scriptură este pusă în mâna lui de oameni, cari urmăresc alte interese decât cele ale sufletului. Înțeleg pe sectanți.

A sosit timpul să înceteze această scădere: Oamenii învățați ai bisericii noastre și-au dat seama că Biserica e chemată a potoli setea mulțimilor. Profesorii Gala Galaction și Vasile Radu dela facultatea teologică din Chișinău anuață în revista „Viața Românească” (Nov. 1928) dela Iași că lucrează în colaborare la traducerea în românește a Vechiului Testament, de pe originalul ebraic. Psaltirea este deja tradusă iar restul va fi gata aproximativ în 5 ani de zile.

Biserica noastră nu poate avea o bucurie mai mare decât aceasta. Cei trei înțelepți ai răsăritului cu bucurie și-au plecat genunchiul în fața ieslei din Vitelem văzând că s'a realizat dorința lumii vechi, exprimată de Platon: „Ah, de-ar veni unul din zei pe pământ să ne învețe adevărul” — Cei trei înțelepți nu numai au dorit, să vină un Mântuitor, ci l-au și căutat și i-au adus devotamentul lor. Astfel și noi, — toată suflarea creștină românească, nu numai dorim să se realizeze opera întreprinsă de cei doi profesori dela Chișinău, dar ne plecăm genunchiul și rugăm pe Dumnezeu să-i ajute în opera lor nemuritoare.

Grea operă vor avea să îndeplinească. Autorii însăși recunosc acest fapt: „E o lucrare grea, e o lucrare istovitoare . . . O ridicăm ca un dig, înaintea puhoiului pornit să se reverse

peste Biserica noastră. Sectanții dela noi ne combat și ne strâmtorează cu Biblia lor recentă ageră, lucidă tradusă din marile Biblii protestante, adică, mijlocit, din Biblia ebraică. Trebuie să opunem acestei mașini de războiu una cel puțin egală cu ea. Ne trebuie și nouă o Biblie recentă, ageră și lucidă, în locul străvechii noastre Biblii, în deosebi, pentru temutele lupte confesionale ce ne stau înainte. Este la mijloc un interes bisericesc și național, din ce în ce mai evident”.

Ori cât de grea este opera întreprinsă de dânșii, munca le va fi facilitată de ideea că servesc o Biserică acuzată pe nedrept că s'ar sprijini pe jandarmi în lucrarea ei mântuitoare. De azi înainte va cădea și această rușinoasă acuzație. Bârfitorilor, îndoielnicilor și răuvoitorilor le vom putea dovedi că nu baioneta este temelia luptei noastre ci Cuvântul lui Dumnezeu, tâlmăcit în românește de oamenii științei pure și aflați în serviciul ortodoxiei, atât de mult criticată, dar prea puțin sprijinită.

Cunosc calitățile de eminenți ebraiști ale distinșilor traducători. Cunosc râvna lor neșărmurită pentru cauza sfântă a mântuirii mulțimilor prin Biserică. Părintele Galaction a publicat deja Noul Testament.

Biserica noastră este mândră de opera ce o vor săvârși. Oamenii științei teologice nu pun lumina sub obroc. Mulți au fama de învățați, dar să ne arate pe cine învață și care este rezultatul științei lor!

Munca celor doi profesori dela Chișinău va avea urmări binecuvântate de acum și până în veac.

† Grigorie al Aradului.

28 Dec. 1928.

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.
din Cluj.
nr. 580/1030

No. 6973/1928

Pastorală la Anul nou.

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și al părților anexate din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierască.

*Iubiții mei fii sufletești *)*

Călători suntem pe acest pământ și multe ni-se pot întâmpla pe cărările vieții. Deaceea am găsit cu cale ca și de Anul Nou să vă adresez câteva cuvinte mai ales pentru că trăim zile mari.

Călătorul pe care l-a prins noaptea în mijlocul pădurii este stăpânit de o mare teamă, fiindcă nu știe din ce parte poate veni asupra lui vre-o primejdie.

Frica și neliniștea acestui călător nu se sfârșesc de cât în clipa când soarele se ivește pe bolta cerească revărsându-și lumina peste întreaga lume. Călătorul plin de nădejde acum, pleacă voios înainte fiindcă soarele strălucitor îi arată calea cea nouă și sigură.

Pentru mulți dintre voi anul trecut a fost ca o noapte lungă și întunecoasă. La câți nu le-a stins moartea lumina vieții în anul trecut!

Câți credincioși dintre voi nu vor fi avut sufletul împovărat de dureri grele? Cine ar putea strânge într'un mănunchi toate greutățile și toate nenorocirile cari se abat într'un an de zile asupra unei vieți omenești?

Dar să facem ca și călătorul amintit mai înainte, să pornim voioși la drumul care ni se deschide și să privim la Anul Nou ca la un prea frumos și mântuitor răsărit de soare.

Iubiții mei fii sufletești!

Viața omenească cu toate greutățile ei, nu ar avea nici un înțeles dacă n'am învăța din an în an tot mai mult să întrebuițăm timpul

pentru a cunoaște mărirea, înțelepciunea și puterea lui D-zeu.

Se spune că Leon, puternicul împărat al Bizanțului, ascultând de lingușitorii săi, a condamnat la moarte pe o rudă a sa, pe principele Mihail chiar în preajma sfintei sărbători a Nașterii Domnului nostru Isus Hristos. Soția lui, împărăteasa care era o femeie foarte credincioasă, l-a rugat pe augustul ei soț să amâne executarea rudei sale până după sfintele sărbători.

Împăratul s'a înduplecat la rugăminta împărătesei. Condamnatul la moarte și-a folosit timpul iertării, rugându-se fierbinte lui D-zeu. Și ce s'a întâmplat! În ziua în care era să fie spânzurat, poporul l-a proclamat de împărat ducându-l din temniță drept în palatul împărătesc. Iată un exemplu din cele multe, ce poate face omul întrebuițând bine timpul.

Azi e ziua când părinții, frații, surorile, prietenii și cunoscuții ne întâmpină cu dorința de a fi fericiți în Anul Nou. Fericirea dorită de atâtea inimi nu vom gusta-o însă dacă nu ne vom ruga și noi fierbinte lui D-zeu așa cum ne învață sfânta noastră biserică.

Mari și însemnate sunt *roadele rugăciunilor!* Rugăciunile ne feresc de rele, rugăciunile ne aduc balsam pe toate rănilile noastre, rugăciunile ne întăresc în fața tuturor primejdiilor, rugăciunile ne dau liniște și mângâiere sufletelor noastre.

Numai rugăciunea dă cea mai frumoasă podoabă a sufletului nostru: *Stăpânirea de sine.*

Lumea a uitat să se roage lui D-zeu și roadele se văd. Lumea de azi este așa de ne-

*) Prea Cucernicii Preoți vor citi această Pastorală în ziua de Anul Nou, iar apoi vor face o dare de seamă despre cele petrecute în parohia lor în anul 1928.

mulțumită și așa de nefericită, fiindcă nu mai cunoaște virtutea virtuților: stăpânirea de sine.

Gândurile rele, sentimentele urâte, voințele slabe sunt slobode, nu mai au nici un frâu și ele învenineză raporturile între oameni.

Omul este făcut după chipul și asemănarea lui D-zeu carele este atot-bun, atotștiutor și iertător, dar în ziua de azi noi vedem din partea oamenilor așa puține fapte de bunătate, de milă și de iertare care să-i facă vrednici de asemănarea cu Creatorul lor.

La Anul Nou să luăm ferma hotărâre de a ne apropia prin faptele noastre tot mai mult de Părintele nostru cel ceresc. Drumul care ducă la Domnul este rugăciunea.

Tineri și bătrâni și voi părinților grijiți și nu uitați sfintele rugăciuni fiindcă numai dănele vă pot da fericirea pe care o doriți cu toții.

O mamă s'a dus de acasă și a lăsat pe masă o siclă cu otravă. Când a venit acasă și-a găsit copilașii morți. Ce se întâmplase? Copiii de bună credință că tot ce pun părinții lor pe masă este bun, au gustat cu toții din otravă și au murit.

Nu este nimic mai firesc decât ca copiii să facă ce fac părinții lor și să aibă o încredere oarbă în ei.

La Anul Nou e timpul cel mai potrivit când ne vroim unul altuia sănătate și fericire. Să ne întrebăm cum vor fi fericiți în viață acei copii ai căror părinți au uitat sfântul Altar al bisericii și nu au primit taina *Sf. Cununii!* Oare nu vor urma și ei la timpul lor exemplul dat de părinți? La poporul nostru există frumosul obicei ca atunci, când le pleacă copiii la sfa cununie, să-i binecuvinteze părinții. Cum să binecuvinteze pe copiii lor acei părinți cari la rândul lor nu au primit binecuvântarea sfintei biserici prin sfânta cununie?!

La Anul Nou vă rog iubiții mei fii sufletești să dați exemplu bun copiilor voștrii, împărtășindu-vă cu toții cu taina sfintei cununii.

Lăsați amintiri plăcute și exemple frumoase pentru-ca ei să și aducă aminte de voi întotdeauna cu drag.

Iubiții mei fii sufletești!

Istoria lumii ne întărește că fie la neamuri întregi, fie la oameni, atunci când a slăbit credința în D-zeu, a secat și izvorul vieții. Moartea întotdeauna se ivește împrejurul necredinței. Deacea dacă doriți să vă lungiți viața, întăriți-vă credința în D-zeu care este unica putere neperitoare pe pământ.

Iubiții mei fii sufletești!

Nu este o legătură mai puternică și mai adevărată pe pământ decât aceia care leagă pe părinți de fii. Atâta e de scumpă această legătură între părinți și fii încât ea nu se poate răscumpăra cu nici o greutate de aur și argint.

Eu, Smeritul episcop al Aradului, mărturisesc lumii, că legătură părintească este între mine și între voi. Harul D-lui nostru Iisus Hristos m'a învrednicit de am cercetat până acum 205 comune bisericesti.

Nu m-a copleșit niciodată oboseala când am venit în mijlocul vostru ca un părinte, și voi ca niște fii adevărați a-ți răspuns glasului meu de chemare, încunjurând cu sutele și miile sfintele Altare.

Împreună cu voi m'am rugat lui Dumnezeu, împreună m'am bucurat cu voi când am avut mărturia faptelor voastre frumoase și împreună am plâns cu voi când toate faptele voastre nu s'au potrivit cu poruncile Domnului.

Ca un părinte adevărat vin azi la voi și vă binecuvintez familiile voastre, casele și ogoarele voastre.

Tatăl cel ceresc, a cărui milă este nemăsurată, să vă samene drumul Anului nou cu sănătate, pace, bună înțelegere, fapte creștinești și fericire deplină.

An Nou fericit vă doresc tuturor!

Al vostru de tot binele voitor

† *Dr. Grigorie Gh. Comșa*
Episcopul Aradului

In pragul Anului Nou.

S'a scurs anul 1928. Suntem în pragul noului an 1929! Ce ne aduce și acesta? Nu este om aproape, care nu leagă de Anul Nou speranțe noi, care nu așteaptă dela el izbânde noul în viață; omul de stat speră că în curgera Anului Nou va rezolvi probleme mari politice, cari îl preocupă, savantul visează la descoperiri și invenții noi, negustorul nutrește speranța, că va realiza câștiguri mai mari, agricultorul nădăduște să aibă recoltă mai frumoasă, fiecare cu dorințele lui, fiecare cu speranțele lui. Însă toate acestea nu sunt de cât speranțe și dorințe trecătoare, pământești: *vanitas vanitatum et omnia vanitas est!*

Dar se cuvine să planeze deasupra tuturor acestor altfel de dorințe, altfel de speranțe, altfel de așteptări... Întâmpinând Anul acesta Nou, în pragul căruia suntem și cerând împreună cu Psalmistul: „Binecuvintează cununa anului bunătății tale Doamne” (Psalm 64, 12) să-și aducă aminte creștinul de povăța Apostolului: „cele de sus cugetați, nu cele pământești” (Colos. 3, 2)

Dar ce bunuri de sus să cerem pentru anul nou? Ce înnoiri să așteptăm?

Să ne cucerim și să ne rugăm întâiu la Dătătorul de viață: *vie împărăția ta!*

În curgerea acestui an, ce ne este pus înainte, nu lua dela noi, Bunule, pe prea sfântul tău Duh, ci înnoește întru noi, cari ne rugăm ție!

Fă, Doamne al puterilor, ca în curgerea anului acestui nou, oricine ce poartă mare nume de creștin cu adevărat să fie; *făptura nouă*” (2 Corint. 5, 17).

Dă-ne să avem în curgerea acestui an „inimă nouă și duh nou” (Iezec. 18 31)

Să dorim, deci, din toată inima, ca anul ce a sosit să ne aducă cât mai multe bucurii duhovnicești (Filip. 4, 4).

Să sperăm, că cei credincioși și nepăsători față de credință și Biserică se vor trezi din somnul, ce i-a cuprins, după cuvântul Apostolului: „deșteaptă-te celce dormi, scoală-te din morți și te va lumina Hristos” (Efes. 5, 14), iar cei rătăciți, cei amăgiți și lepădați

de Biserica dreptmăritoare a lui Hristos se vor întoarce la calea mântuirii și la cunoștința adevărului (1 Timot. 2, 4).

Să așteptăm cu nădejde, că anul acesta ne va da recolta bună pe holdele noastre duhovnicești.

Binecuvintează, Doamne, cununa anului bunătății Tale!

Pr. Al. Scvoznicov
Misionarul Eparhiei Hotinului.

La Anul Nou.

Dorim tuturor colaboratorilor și cititorilor noștri ca, anul ce vine să le aducă multă fericire, cu spor și belșug în viața creștinească și fapte bune.

Spor la muncă!

(*Chemare frățească către prooșime la anul nou.*)

Sfântul Apostol Pavel în epistolele pastorale către ucenicul și conlucrătorul său Timotei dă îndrumări „cum în casa Domnului se petrece” (I. Timotei 3. 15) și cum cu sectanții să se poarte. Apostolul prevedea că vor fi multe erezii și rătăcirii în Biserică „care este stâlp și întărirea adevărului” cumcă lupta cu ei va fi grea și de aceea zice: „Și cuvântul lor (al sectanților) ca cangrena (racul) pășune va afla” (II. Timotei 2. 17).

Meditând asupra cuvintelor apostolului Pavel despre sectanți pe care-i compară cu boala strașnică, prooșimeii zilelor noastre e necesar de a sta la gânduri, căci vedem aveau cu ochii noștri împlinirea prorociei apostolului prin răspândirea boalei strașnice sub forma de baptism, adventism, milenism, și alte rătăcirii. Se răspândește boala aceasta la noi și e păcat să nu luăm măsuri de stărpire sau cel puțin stavilire, ținând minte cuvintele aceluiaș apostol: „Propovăduiește cuvântul, stai asupra cu vreme sau fără vreme; muștră, ceartă îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și cu învățătura. Că va fi vreme când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi ci după poftele lor își vor alege lorși învățători, gădilindu-i la urechi” (II. Timotei 4. 3.)

Cu părere de rău o parte din preoțimea noastră e de părere că cu sectanții trebuie să lupte misionarii numai, ea fiind îngreulată cu datoriile pastorale. În rândurile ce urmează vreau să arăt care este rolul preoțimei în lupta cu sectanții.

Cuvântul „misia” e din limba latină și înseamnă trimitere: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți la toată suflarea” (Marcu 16. 15) sunt ultimele cuvinte ale Mântuitorului înainte de înălțarea la ceruri. Și Apostolii au împlinit porunca dată. Așadar misionarismul nu este altceva decât propovăduirea ideilor creștine. Așa au înțeles sf. Apostoli cari după timp, lăc și împrejurări propovăduiau verbal, sau scriau epistole sau dacă era nevoie mustrau și dejeneau pe cei rătăciți. În veacul întâi al creștinismului aproape toți creștinii erau misionari, erau vremuri exclusive, apoi apostolii au predat propovăduirea, adică misionarismul păstorilor ca urmașilor săui (epistolele ap Pavel către Tit și Timotei) și au accentuat că rătăcirile și neînțelegerile între creștini se vor ivi din cauza neascultării creștinilor față de păstori și din cauza năzuințelor unora de a se face învățători (ap. Iacob, ap. Pavel în epistola către Corinteni.) Răspândindu-se creștinismul se ivește necesitatea misionarilor specialiști, cari ar veni în ajutor preoților pentru apărarea creștinismului de atacurile păgânului și sectarismului și la rândul său să demonstreze falșitatea învățătorilor rătăcite. Așa s'au ivit în Biserică apologeții veacurilor prime și școlile înliinate de dânsii.

A fi păstori de suflete, a sluji Domnului e misiunea cea mai înaltă posibilă în lume și constă în împlinirea conștientă și armonică a tuturor obligațiilor sale pastorale. Iată de ce în fruntea obligațiilor misionare ale preotului trebuie să fie pusă oficierea evlavioasă a slujbelor dumnezeiești. Cum vei învăța pe altcineva să se roage lui Dumnezeu dacă tu însuși nu știi și nu-ți dai silința? Ne înțelegem cu toții în vremea din urmă că scade credința, că bisericile se golesc, însă cred că aproape nimeni din noi nu caută cauza în sine. Scopul slujbelor bisericești este ca prin cântări și rugăciuni înălțătoare să se creeze o deosebită dispoziție sufletească, care te silăște să uți toate și să ai un singur gând: îndurarea și dragostea de Dumnezeu. Slujba monotonă și de mântulală, natural, produce numai plictiseală și oboseală. Unii din păstori nu se gândesc la aceasta și deaceia uneori auzi dela sectanți asemenea pasagii: „când eram ortodox adormeam în biserică...” Ce durere! Oare poate să fie comparată slujba noastră cu bolmoroseala și năzdrăvăniile sectare? Nu înzădar creștinii noștri iubesc pe preoții cari slujbesc din toată inima, propovăduesc și învață poporul. Rugăciunea fierbinte, izvorâtă din inimă a preotului, zgudue pe asistenți, îi pătrunde și trece ca un fir electric și din contra slujba neglijentă produce numai nemulțuri și indispune.

Oficierea evlavioasă a slujbelor bisericești e o condițiunea preliminară și obligatorie păstorului de suflete. Inșă aceasta nici decum nu-l scutește de datoriile lui de învățător și propovăduitor al adevărurilor creștinești. Predica e necesar să fie cât de frumoasă ca formă, adâncă ca conținut, să fie simplă, nu plictisitoare și plină de viață. Poporul nostru dela țară nu-i pretențios și se mulțumește cu câteva cuvinte isvorâte din inimă. Dela un preot nu se cere prea multă oratorie și greșesc mult unii din părinți, cari crezând că n'au darul de a vorbi frumos nu predică deloc. E neglijată la noi catehizația copiilor în vârstă de școală. Sub catehizație înțeleg nu numai învățarea mecanică a rugăciunilor, ci mai cu seamă explicarea adevărurilor mântuitoare creștine, demonstrarea rătăcirilor și abaterilor dela Biserică mântuitoare creștină. Nu trebuie scăpată nici o ocazie de a ține conferințe sau convorbiri cu frecventatorii cursurilor de adulți sau cu elevii claselor superioare primare (5—7), ținând minte că ei sunt creștini respective parohienii de mâine. Trebuiesc luate toate măsurile preventive, fiindcă nici o parohie nu-i asigurată de ivirea sectarismului și propagarea ideilor sectare, căci ei umblă ca „leii râcnind, căutând să înghită pe cineva”, crezând că prin aceasta fac slujbă Domnului. E destul să fie molipsit un singur om din sat ca să-i vină din satele vecine sau oraș frați și predicatori sectanți, căci stărue prin orice mijloace, morale sau materiale, după împrejurări și necesitate, de a primi încă pe cineva în mrejele sale. E destul să se incubeze unul sau doi sectanți în parohie ca să înceapă atacul lor: preoții vă amăgesc, vă iau bani, vă învață să cinștiți și să vă închinați la idoli și aduc capitolul 23 după Matei și 10 după Ioan despre păstorul cel bun explicându-le în lumina și culorile favorabile sectanților, făcând agitație contra preotului: „Lovi voi în păstor și se vor risipi oile”, acesta-i scopul sectarilor. Atunci e rândul preotului paroh și dela dânsul depinde existența sectarismului în parohie. Dacă primul moment va fi pierdut și preotul nu va fi pregătit de a zădărnici și nimici atacurile sectanților spulberând învinuirile aduse, atunci e greu de rezistat mai departe: sectanții se vor înmulți și păstorul va pierde autoritatea în ochii păstoriților și atunci: „Cuvântul lor (al sectanților) ca cangrena se va răspândi.” (2 Tim. 2. 17.)

Păstorul care are legătură cu păstoriții îndată ce va înștiința dela ei despre ivirea sectantismului va lua măsuri de stărpire. În biserică va explica cauzele ivirei și istoria rătăcirilor în Biserică lui Hristos, va arăta după puncte rătăcirile sectei ivite în parohie. Preotul care se interesează de turma sa va găsi și persoanele cari, stău la îndolală sau sunt gata de a trece la sectanți și-i va aduce la calea adevărată ceace e ușor dela început și e aproape imposibil mai târziu când acel creștin devine sectant fanatic. Metodele și mijloacele de luptă contra sectanților sunt

diferite: predici în biserică, școală, la trebuințe și'n general când intră preotul în contact cu parohienii săi, conferințele duminicale sau unde sunt cercurile râvnitorilor ortodoxiei cu șezători, foi misionare, etc. La început o expresie nimerită, un sfat bun sau o cârtică religioasă produce asupra celui ce se îndoeste mai mare impresie decât mai târziu prezența la disputele publice misionare cu sectanții, când adeseori atmosfera este destul de încărcată. Am avut posibilitate de multe ori să constat cu câtă dragoste au fost luate și citite foile misionare sau istoria bisericii (până la despărțirea bisericilor 1054). Măsurile contra sectanților trebuiesc luate însă fără ca să producă impresia că se fac din răzbunare.

Anomaliile religioase sau sectele, ca bolile de piele, stăruie a se lăși și ocupa cât mai mult spațiul în organismul omenesc, molipsindu-l cu iadul său otrăvitor. Ca să nimicim acestor paraziti vătămători, e necesar să intensificăm rezistența începuturilor sănătoase ale organismului. Toți pentru cine e scumpă Biserica lui Hristos, inimă cărora încă nu a împietrit văzând peirea fratelui mai mic și slab sunt rugați de a-l ajuta să țină calea dreaptă ce duce spre mântuire. Când parohia e organizată și însuflețită de dragoste către aproapele ea nu va avea frică de sectanți.

E vremea să înțelegem cu toții că amăgind poporul prin o mântuire ușoară („numai crede“) sectarismul și mai cu seamă baptismul, calicește pe om, îl strică viața casnică, îl împinge spre peire.

Vom veghea dar părinților și fraților iubiți în Domnul, ca să nu ne mai răpească sectanții sufletele încredințate spre păstorire de Hristos, ținând în minte cuvintele Mântuitorului: „Și iată Eu cu voi sunt până la sfârșitul veacului Amin“. (Matei 28. 20).

Preot: *T. Rudiev.*

Misionarul Arhiepiscopiei Chișinăului.

Sfințirea bisericii din Șeitin.

Vizită canonică la Semlac.

Șeitinul, — această puternică comună românească care numără peste 3600 suflete ortodoxe române, — de mult a așteptat ziua sfințirii bisericii, care tot mereu s'a amânat din cauză că lucrările de renovare n'au fost încă complet terminate.

În sfârșit ziua sfințirii s'a fixat pe Duminică din 25 Noembrie a. c.

Pr. Sf. Sa a plecat dela reședință Sâmbătă în 24 Noembrie a. c. la orele 2 și jumătate după masă, cu trei automobile, însoțit de I. Pr. C. Sa părintele arhimandrit Dr. Iustin I. Suci, consilierul eparhial Mihail Păcățian, protopopul Traian Vațian, profesorul Dr. Simion Șiclovan, d-l Petre Roșianu, inspector în Ministerul Cultelor și diaconii Ignatie Raiciu și Gheorghe Albu.

În hotarul comunei, la 4 klm. de Șeitin, au ieșit

întru întâmpinare trei călăreți cu steaguri naționale — un fel de avan gardă, ca să ne conducă.

În apropierea comunei, cam la un klm. de comună, a ieșit întru întâmpinare o mare mulțime de popor, în frunte cu primpretorele Dr. Gheorghe Drăgan și notarul comunal Dimitrie Micu, cu 35 călăreți și 28 trăsuri.

Pr. Sf. Sa e primit cu ovațiuni entuziaste. Primpretorele și notarul comunal, în cuvinte alese și bine simțite salută pe Pr. Sf. Sa de bun venit; iar Pr. Sf. Sa vădit impresionat mulțumește de splendida întâmpinare ce i-s'a făcut.

Se formează un convoi impozant. Călăreții înainte și pe lângă automobilul Pr. Sf. Sale, trăsurile în urmă ocupând o distanță de peste un klm. lungime. Intrarea în comună a fost în adevăr triumfală. Toată comuna e în picioare, în haine de sărbătoare. Trecem prin porți triumfale. Copiii cari grăbeau alături de automobile strigau din răsuperi „Să trăiască!“ „Să trăiască!“.

În mijlocul comunei, în apropierea sf. biserici, ne așteaptă o altă mulțime de popor, în frunte cu preotul local, Dimitrie Roșcău, învățătorul-director Dimitrie Micu și primarul comunal, Simieon Costea, cari salută de bun sosit pe Pr. Sf. Sa talmăcind marea bucurie a tuturor de venirea Pr. Sf. Sale, care mulțumește pentru manifestația de bucurie și simpatie ce i-s'a arătat.

Pr. Sf. Sa descinde la părintele Petru Nemet. În intervalul dela orele 4 până la serviciul de seară, Pr. Sf. Sa distinge cu înalta sa vizită pe preotul D. Roșcău pe învățători, notar și pe mai mulți țărani, — bogați și săraci.

Te izbește inteligența țăranilor, buna înțelegere între neamuri, gospodăriile de model, curățenia în case, ospitalitatea, căldura, dragostea și bucuria cu care Pr. Sf. Sa e primit în toate casele deopotrivă.

După serviciul de seară, părintele Petru Nemet, care are o locuință proprie ca un boier, a dat o masă intimă în onoarea Pr. Sf. Sale și a oaspeților (cină de post). Doamna preoteasă s'a întrecut pe sine.

După masă s'a stabilit programul pe ziua următoare, ca pe Pr. Sf. Sa să-l conducem la sf. biserică cu procesiune, dar acest program nu s'a putut executa din cauza, că Duminică toată ziua a plouat. De sigur ar fi fost o procesiune foarte impozantă.

Solemnitatea sfințirii bisericii s'a început Duminică în 25 Noembrie a. c. la orele 9 dimineața. Biserica, care e destul de spațioasă, am putea zice, ca o catedrală, a fost arhiplină de credincioși.

Serviciul religios este oficiat de Pr. Sf. Sa înconjurat de preoții din suită și de preoții: Petru Nemet, Dimitrie Roșcău, Dimitrie Morariu și ambli diaconi.

Cu acest prilej Pr. Sf. Sa a hirotonit întru presbiter-duhovnic pe diaconul Iustin Mureșan pentru parohia Târnova.

Răspunsurile la serviciul divin au fost date de renumitul cor din comuna învecinată Igrăș condus cu multă pricepere de zelesul conducător Jefta Galu. În deosebi, „solo“ cântat la Priceasnă de un tânăr și o tânără, au impresionat adânc asistența, storcând lacrimi de emoție și înălțare sufletească.

Din raportul părintelui Petru Nemet despre situația parohiei revelăm următoarele momente mai însemnate:

Cea mai veche urmă, referitor la această comună este din anul 1138. Sub stăpânirea Turcilor, când a suferit mult.

Comuna Șeitin mereu se desvoaltă și se întărește mai ales dela anul 1701, când s'a înființat confiniul militar mureșan, căruia i-au aparținut și comunele din dreapta Mureșului: Pecica, Semlac, Șeitin și Nădlac.

Fiind confiniul militar supus administrațiunei centrale din Viena și având multe scutiri de zeciuială și dări, comunele se întăresc cu coloniști benevoli, cari parte s'au mutat de aici, parte s'au contopit cu elementul românesc.

Pe la anul 1779, credincioșii noștri aveau o biserică de lemn cu fundament de piatră. Fiind prea aproape de Mureș s'au luat măsuri pentru zidirea actuală, biserici, care s'a sfințit în 1792.

În cursul timpului, în locul vechiului iconostas, s'a ridicat actualul iconostas iar în locul clopotelor recivire în cursul războiului mondial, s'au procurat și ridicat alte clopote mai mari și s'a cumpărat un frumos ceasornic în turn.

Ce privește partea morală, după războiul mondial s'au înmulțit conviețuirile nelegiuite și s'a lățit luxul, care slăbește pe cei bogați și nimicește pe cei săraci.

În Șeitin sunt 4658 locuitori, dintre cari 3621 ortodocși români, 882 greco-catolici, 67 romano-catolici, 11 protestanți, 22 mozalci, 8 bapțiști, și 47 fără confesiune.

Perechi cununate sunt 738, concubini 40, numai cu contract civil 116.

Părintele Nemet își încheie raportul, mulțumind Pr. Sf. Sale pentru sfințirea bisericii.

Pr. Sf. Sa începe cuvântarea prin a mulțumi poporului și intelectualilor cari în frunte cu zelul și neobositul protopop Trăian Vățian și preoțimea locală au ostenit și au dat tot concursul pentru a se duce la îndeplinire renovarea sf. biserici și apoi vorbește despre viața de veci arătând, prin exemple vii rostul vieții omului aici pe pământ și chemarea omului pentru viața de veci, precum și datoria omului de a tinde neîncetat spre viața de veci prin fapte vrednice de omul făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Cuvintele Pr. Sf. Sale au fost ascultate cu o atențiune încordată și au făcut asupra poporului o impresiune adâncă.

Solemnitatea a luat sfârșit cu o masă (de post) oferită de parohie în onoarea Pr. Sf. Sale Părintelui Episcop.

La orele 4 după masă plecăm la *Semlac*. În momentul când automobilele s'au pus în mișcare, mulțimea a ovaționat îndelung.

Drumul spre *Semlac* a fost greu. Ploaia continuă neîncetat. La *Semlac* am ajuns cu oarecare întârziere pentru că în câteva locuri roțile automobilului se învârtau pe loc. Al treilea automobil nici n'a putut străbate drumul. A trebuit să întoarcă la Șeitin și de acolo direct la Arad.

Pe lângă tot timpul ploios și nefavorabil, bravii noștri credincioși din *Semlac* au ținut să întimpin pe Pr. Sf. Sa în mod impunător.

Întrearea în comună s'a făcut în sunetele clopotelor și a treascurilor.

Au ieșit întru întimpinare mai mulți călăreți îmbrăcați în costume naționale de călușeri și mult popor în trăsuri.

În fața monumentului eroilor Pr. Sf. Sa a fost bineventat de primarul comunal Dimitrie Ionuș. Am

trecut prin două porți triumfale cu inscripția: „Bine ați venit!” și „Întru mulți ani Stăpâne!”.

În ușa sf. biserici, Pr. Sf. Sa este întâmpinat de părintele Corneliu Vuia, parohul locului

Se oficiază serviciul religios de Pr. Sf. Sa înconjurat de membrii preoți din suită și preotul Corneliu Vuia, fiind biserica țicsită de popor.

La rândul său părintele Vuia în raportul despre situația parohiei Semlac, exprimă marea bucurie ce o simte întreg poporul de venirea Pr. Sf. Sale în mijlocul lor, căci de 43 ani n'a călcat picior de Episcop în Semlac și arată că comuna Semlac are 5300 locuitori, dintre cari 1740 sunt ortodocși români, iar ceilalți sunt români și ruteni gr. catolici, evanghelici, reformați și romano catolici.

Locuitorii vechi ai acestei comune au fost români, iar ceilalți au venit aici mai târziu pe la anul 1820.

Desbinarea românilor s'a făcut la anul 1856.

Biserica ortodoxă este zidită la anul 1771. În anul 1873 s'a renovat și pictat. Este înzestrată cu toate cele necesare, precum și cu 3 clopote, dintre cari, cel mai mare de 628 kgr. a fost donat de răposatul Petru Ionuș.

Sectarii sunt 27; concubini 53 perechi.

Corul bisericesc este înființat din anul 1880, având 60 membrii. Azi stă sub conducerea harnicului învățător Antonie Coșa.

Este casă culturală înființată din anul 1919 și fondul parohial al milelor. Este monumentul eroilor, ridicat de credincioși în anul 1923 și societatea pentru ocrotirea orfanilor de războiu a căreia prezidentă este Doamna preoteasă Olimpia Vuia.

Starea materială a credincioșilor s'a îmbunătățit prin reforma agrară. Tot prin reforma agrară s'au exoperat două intravilane pentru două case parohiale.

După toate acestea părintele C. Vuia mulțumește Pr. Sf. Sale în numele său și al credincioșilor săi pentru deosebita cinste de care i-a învrednicit prin înalta sa vizită canonică de azi, rugând pre bunul Dumnezeu să-i dea putere și sănătate ca să poată duce la bun sfârșit sarcina grea a arhipăstoririi.

Pr. Sf. Sa ține o puternică predică despre iubirea de aproape și iubirea lui Dumnezeu, apoi citește rugăciunea de deslegare, care este ascultată cu o tăcere mormântală.

La sfârșitul serviciului religios se împart broșuri între credincioși.

Ieșind din sf. biserică, ploaia ne însoțește, ca un prieten devotat care nu vrea să se despartă de noi.

Pr. Sf. Sa distinge cu înalta sa vizită pe părintele Corneliu Vuia.

La intrare în casă, fetița părintelui a oferit Pr. Sf. Sale un frumos buchet de flori recitând o poezie potrivită.

Doamna preoteasă s'a îngrijit să ne ofere o gustare aleasă și binevenită.

Seara la orele 8 și jumătate, Pr. Sf. Sa ajunge la reședință cu suita sa, — uitând de greutatea zilei și liniștit în conștiință că și-a făcut datoria cu vârf și îndesat spre mărirea lui Dumnezeu și mângâierea fiilor săi sufletești cari cu atâta bucurie, însufletește și dragoste filiască l'au întâmpinat.

Și aceasta este cea mai mare răsplată, ce o poate avea un bun Arhipăstor în activitatea sa apostolească!

Pentru orfani și îngrijitorii lor.

Intr'una din zilele aceste am stat de vorbă cu un bălețș care se ducea la lucrul său într'un atelier unde era angajat.

Și am aflat, că era orfan dintr'un sat și trăiește, aci într'un orfelinat oarecare din Arad. Am aflat, că în acel orfelinat mâncarea e slabă și dormitoarele neîncălzite suficient. Și din vorbă în vorbă, mi-a mai spus bălețșul, că sunt bătăuși și injurați de către îngrijitorii orfelinatului, ba sunt supuși la fel de fel de taxe, pe cari mamele lor văduve sau neamurile proteguitoare sunt prea sărace să le poată plăti — odată li-s'a cerut să contribuie ei, orfanii din orfelinat, la plata reparațiilor edificiului sau unor oarecari instalații și mi-a spus bălețșul, că înțelegere și cuvânt bun nu au nici din partea conducătorilor lor din ateliere, cari le cer doar munca, cât de multă muncă, dar nu se interesează de soarta lor în afară de ciasurile de slujbă de fiecare zi.

M'a durut nespun de mult serlozitatea nepotrivită vârstei acestui biet orfan. El nu se plângea și nu avea nici aerul unui leneș clevetitor din aceia cari se prostituiază în mirosul puturos al cafenelelor sau cărciumelor. Cu greu puteam să scot din inima lui durerile arătate mai sus. Dar în privirea care ar trebui să fie scânteletoare de voloșie și fragedă tinerețe, am cetit bătrânețea sufletului resemnat la sclavia sa, fără cuvânt de protestare și fără plângere.

Depart de mine gândul de a bănuî bunavoința domnilor conducători și directori ai acestor orfelinate sau căminuri. Pe câțiva dintre aceștia îi cunosc personal ca oameni de mult bun simț, cinștiți și foarte activi. Se poate însă prea ușor ca preocupările lor de multe feluri în mediul fatal al zilelor de astăzi când se afirmă tot mai puternică ideea egoismului mârșav și necruțător, să le fi răpit posibilitatea timpului fizic ca să se ocupe mai de aproape de micile doleanțe ale bietților copilași încredințați lor. Scriind acest articol, mă supun dorinței sincere de a veni în ajutorul acestor domni conducători sau directori de orfelinate, căminuri internate sau orice alte instituțiuni de incalzire a elevilor de școli sau ucenici de toate breslele. Deoarece sunt convins, că cele câteva rânduri așternute în prîpă aci, vor avea efectul de a trezi conștiința acelor domni asupra foarte însemnatei răspunderi față de datoria ce li-s'a încredințat legal prin numirea lor în posturile respective și moral prin încrederea noastră a tuturor cetățenilor. Ca să nu fie aceste instituții școli ale răsvrătirii de mai apoi. Ca să nu se distrugă în sufletele plâpânde credința în Dumnezeu desăvârșit și drept. Ca să nu se pustiască în aceste suflete tinere încrederea și optimismul cefator de energii sociale.

Iar dacă n'ar vrea să înțeleagă aceia cărora li-se adresează aceasta stăruitoare rugămintă, dar au mai

păstrat în sufletele lor măcar o umbră din legea răsplătirii faptelor lor de fiecare zi, să nu uite, că smântâna furată de pe laptele destinat alimentării acestor mici viăstare ale națiunii, se poate ușor transforma în venin ucigaș pentru trupurile cari își slujesc îngrășarea și luxul din mizeria celor mai puțin apărate ființe. Au poate și ei copii și nu le-ași dori ca să-și vadă copii grași astăzi ofiliți mai târziu de boli crâncene și nelertătoare. Dumnezeu nu bate cu băta.

Pentru cei cari nu ar vrea să înțeleagă, vom avea și tăria de a striga în public rușinea lor, fără a le cruța numele atunci când va fi necesar.

De sigur vor aduce motive relativ justificate prin rele, de cari s'ar părea, că nu ei poartă vina. Oricari ar fi aceste motive, rămâne, stabilit, că răspunderea lor nu se micșorează, decât atunci când vor dovedi sacrificiul de interese proprii în soluționarea problemelor pe cari le incumbă datoria.

Străjer.

Vocațiunea preotească.

Doară nici una dintre diferitele vocațiuni din societatea omenească nu este atât de frumoasă și sublimă, ca tocmai vocațiunea, sau chemarea preotească. — Elogiul cuprins în afirmațiunea aceasta nepretențioasă îl justifică în deplină măsură înaltele îndatoriri ale preotului schițate în următoarele, numai în liniamente generale:

Activitatea misionară a preotului nu se mărginește singur numai la serviciile divine oficiate între pereții bisericii sale și la săvârșirea Sfintelor Taine administrate credincioșilor săi, ci el are să stea în contact strâns și permanent cu păturile societății civile și în deosebi cu toți filii săi sufletești, pe cari îi păstorește cu duhul blândeței și în spiritul evanghelic conducându-i la pășunea mântuitoare și spre limanul fericirei vremelnice și vecinice. Incepând dela prima clipă când a pășit preotul pe amvon, de pe care vestește credincioșilor săi cuvântul evanghelic, adică învățăturile divine propovăduite odinioară de Dl nostru Is. Chr. Mântuitorul lumii și de către Sfinții săi Apostoli, satisfăcând cu zel și devotament în mod neîntrerupt acestei sfinte îndatoriri până la ceasul cel din urmă al vieții sale laborioase, când ochiul său oșobit și frânt se închide spre somnul vecinic, nu există un moment măcar, în care să detragă pastoriiilor săi cuvântul său plin de mângăere și de încurajare. La botez preotul rostește prima binecuvântare asupra celui nou născut; sub învățăturile sale creștinești, prin cari plantează mereu în inima fragedă a copilului, iubirea către Dumnezeu și către deaproapele, acela devine adolescent. — Mai departe preotul îm-

părtășește celor ce se iubesc, când aceștia pășesc la Taina nuntei, binecuvântarea sa implorând ajutorul lui Christos asupra căsniciei lor; dânsul împacă prin sfaturile sale părintești și binevoitoare pe căsătorii învrăjbiți și certați între sine, îndemnându-i la conviețuire pacinică, la bunăînțelegere și iubire reciprocă; — prin cuvântul său blând și sugerător el inspiră mângăere și nouă nădejde celor ce prin nenorociri și lovituri crâncene de soarte au devenit cu totul apatici, descurajați, ca unii, cari și-au pierdut deja toată încrederea și nădejdea într'un viitor mai bun și mai fericit. — Preotul alină durerea îndoliaților rămași pe urma unui scump și neuitat răposat al lor.

Iată pe scurt nobila misiune și neprețuitele servicii ale preotului, pe cari dânsul le prestă nemijlocit păstoriiților săi întru exercitarea direcției sale apostolești, iar mijocit societății și Statului în genere, când *cu vreme și fără de vreme* își îndeamnă enoriașii la împlinirea cu scumpătate a datorințelor cetățenești în baza sfintei porunci dată de Insuși Dl. și Mântuitorul nostru Is. Christos prin cuvintele: „*Dați împăratului cele-ce sunt ale împăratului și lui Dumnezeu cele-ce sunt ale lui Dumnezeu*”.

Față de toate acestea prestațiunii valoroase cât de modestă și precară chiar este retribuțiunea preotului nostru din partea comunelor noastre bisericesti și cât de neînsemnat și insuficient este ajutorul, sau mai bine zis „pomana” din partea Statului atât de puțin generos, când e vorba de dotațiunea preoției noastre dela sate.

Cred că ar fi deja timpul suprem, ca luând în considerare lupta grea ce o duc necontentit preoții noștri pentru existența lor și a familiilor lor pe scumpetea generală și enormă de astăzi, toți cei cu cădere să intervină de urgență la forurile competente pentru ameliorarea sortii acelor și pentru ca astfel puși la adăpostul grijelor pentru ziua de mâine și liberi de aceste griji continue și consumatoare, dânsii să se poată dedica cu trup cu suflet vocațiunii lor sublime, chemării sacre, la care sunt chemați.

Nicolae Fizeșianu

protopop mil. ort. rom. în pensiune.

Predică la Anu-Nou.

„Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale, și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor tale”.

Iubiților Creștini!

Când privește omul călător și muritor în lume cu atențiune mărirea și strălucirea lumii acesteia chiar și numai în acea parte ce o poate ajunge ochiul său; când privește ceriul, soarele, luna și stelele în toată frumuseța lor, pământul cu câmpiile roditoare, cu munții cei înalți, cu mările și râurile mari și mici și când în toate vede o ordine vecinică, atunci ochii săi sufletești se înalță la ceriuri ca să cunoască

pe acel maestru mare și înțelept carele a făcut și a întocmit toate acestea și multe altele, pe cari nu ajung a-le vedea ochii noștri oimiți de atâta mărire și înțelepciune, nu-i rămâne decât să strige și el cu sf. Scriptură: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale și nici un cuvânt nu este de-ajuns spre lauda minunilor tale.” Dar totodată să înțelegem, că dacă bunul D-zeu întru adânc sa înțelepciune a pus reguli vecinice făpturilor sale neinsuflețite pentru a-și putea urma cursul lor, atunci cu atât mai vârtos a trebuit să dea și omului făpturei sale celei mai alese, asemenea reguli spre a înainta, sigur către scopul desemnat de D-zeu. Da, așa este iubiiților, dat'a bunul D-zeu întru adânc sa înțelepciune și omului îndreptar, legea sa sfântă, însă fiind omul dăruit dela D-zeu cu suflet nemuritor, cu minte înțelegătoare și voce liberă, în libertatea sa de multeori se și abate dela acel îndreptar și apucând pe cărări rătăcite se departe dela binele și fericirea cerească, scopul suprem al omului.

Sf. Evanghelist Matei la c. 19 v 16—26 ne istorisește foarte lămurit legea sfântă alui D-zeu dată omului ca îndreptar spre a dobândi fericirea vieții de veci, când ne spune, că un tânăr s'a apropiat către Domnul Isus și închinându-se lui l'a întrebat zicând: „Invățătorule ce bine voi face ca să dobândesc viața de veci?” Domnul Isus i-a zis: „Să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturisești mărturia mincinoasă, cinstește pre tatăl tău și pre mamă-ta, să iubești pe Domnul D-zeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și pre deapropoalele tău ca însuși pre tine,” aceasta din urmă este mai mare lege și pe aceasta se bazează toate celelalte legi d-zeești. Mântuitorul Christos a întemeiat sfânta biserică și a introdus într'ânsa slujbele d-zeești în Dumineci și Sărbători, ca oamenii mergând la biserică să asculte și să învețe legea și voia lui D-zeu, să și ispitească faptele vieții lor în Duminecă și Sărbători dar mai ales în ziua Anului nou, când porțile sufletului lor sunt mai deschise, și aflându-le contrare cu legea și voia lui D-zeu, să și le îndrepteze ca astfel să poată dobândi fericirea cerească a vieții de veci, scopul suprem al omului. Și oare care este cauza, pentru care oamenii se abat dela legea și voia lui D-zeu și apucând pe cărări rătăcite se deprtează dela binele și fericirea cerească a vieții de veci? Cauza este iubiiților, că oamenii nu se cunosc pe sine însuși și dacă nu se cunosc pre sine însuși nu pot cunoaște nici pe bunul D-zeu. Sunt oameni cărora le place mult să judece pe alții iară pre sine totdeauna se lasă nejucecați și așa nu se cunosc pre sine însuși că cine sunt, a-tari oameni decomun cearcă lumea din afară și nu cunosc internul lor. Sunt mulți oameni în lume cari nu cunosc și se silesc a cunoaște natura, ierburile, puterile dobitoacelor și a mașinăriiilor, cari cunosc mersul stelelor și puterea sistematică a naturii, dar ce folos că pre sine nu se cunosc. Se minunează de toate cele ce văd în natură, văd primăvara venind și cum înfloresc pomii și crinii câmpului, se pun pe țărnițele unei ape și se uită cum apa curge și nu mai vine înapoi niciodată și se minunează de aceasta și scrutează oare în care mare se varsă cutare fluviu? Dar nu ia în socotintă mersul vieții lor, că unde merg ei și nu iau în socotintă, că acela care a dat existență plantelor i-au dat și lor și plantele barem prin mirosul lor care-l răspândesc ca și o rugăciune dau mulțumită aceluia, care le-au zidit pre ele, iar dobitoacele când se culcă fac un semn chiar al crucii, astfel recunosc pre Ziditorul lor, iar paserile când cântă în aer zburând și acompaniază pe lucrători în câmp și pe călători în drum, aduc laudă și mulțumită Domnului și Creatorului lor, cu atât mai vârtos omul trebuie se recunoască pre Acela care l'a zidit după chipul și asemănarea sa, dar el nu se judecă pre sine ci mai mult pre alții iar pre sine nu se privește, Ei iubiiților! Dar ce folos că știe cine a fost Alexandru cel mare, Iuliu Caesar și alți împărați puternici dacă nu

se cunoaște omul singur pre sine? Ce folos a ști povățui pre alții iar pre sine nu? „Cunoaște-te pre tine însuși” aceasta vorbă veche va avea valoare până vor fi oameni pre lume.

„Tu cine ești? — ziseră aceia cari veniseră la sf. Ioan Botozătorul. — Și în cuvintele aceste 2 - 3 puține câte sunt mare învățătură se cuprind. Să ne întrebăm și noi adese pre noi înșine, tu cine ești? Și căutând în însămnătatea cuvintelor acestora, după o scrutare adâncă ajungem la rezultat. Ce ne vine înainte la întrebarea aceasta? Mai înainte știu că sunt ce sunt, dar știu totodată că a fost vreme când n'am fost, din nimica dară sunt făcut și din nimica m'am ridicat și înălțat și din aceasta nimica sunt astăzi. Dar a trebuit să fie o putere, care mi-a dat existența și aceea este care a dat existența întregii naturi. Și dacă plantele și florile prin mirosul plăcut ce-l răspândesc, iar dobitoacele prin semnul crucii ce-l fac la culcare dau mulțămă Creatorului, cu atât mai vârtos omul cel cu mintea sănătoasă și cu demnitate omenască trebuie să cunoască că este făcut după chipul și asemănarea lui D-zeu, este deosebit de animale, cade-se ca drept-acea să dea mulțămă Aceluia care l'a creat

Cunoaște omule că pulbere ești! Din pământ ești și în pământ te vei întoarce! Samson a fost tare și toată țaria lui într'un minut se nimicea. Avizalon a fost frumos și curând se vestezi toată frumseța lui și măcar să aibi mintea și înțelepciunea lui Solomon dacă nu te vei cunoaște pre tine însuși și nu vei cunoaște pre D-zeu nici pomenire nu va rămânea în urma ta.

Cunoaște mai departe omule că, călător ești pre aceasta lume! Nu este locul tău statornic pre pământ. Vulturul zboară înalt și stelele lucesc în locuri și mai ridicate, dar deasupra aceloră este bunul D-zeu, care planează în lume toată treaba. Omul se uită pre sine în pulbere, deci dacă un vultur se ridică în înălțime și o stea lucește și mai înalt pentru ce omul să se uite pre sine în pulbere? Și de ce să nu se ridice cu mintea lui la Acela care este peste vultur, peste stele și peste toate creațiunile? Greșește omul când se uită pre sine în cele lumești și nu se înalță la cele cerești. Dacă suntem călători pre aceasta lume trebuie să ajungem la liman, care este împărăția lui D-zeu, acolo se află la adevărata fericire. Omul n'are fericire pre pământ, căci nici cel bogat nu e îndestulat cu bogăția sa, nici cel tare cu țaria sa, cel sărac cu sărăcia sa, cel învățat cu știința sa. Și pe când omul n'are odihnă pre pământ, pe atunci o pasere când vine viforul se ascunde după crengi și după frunze și își află toată fericirea într'acea, că viforul nu o atinge fiind scutită de crengi și de frunze și a trecut furtuna fără ca să o omoară; o vită își află toată fericirea când dă de o pășune grasă, își află plăcerea că se satură și de acea nu este mai mulțămă ființă în lumea asta decât ea. Iată toate făpturile își au fericirea aici pre pământ și sunt mulțumite cu fericirea lor pământescă numai omul nu; nu, *pentru că fericirea omului nu se află pre pământ ci în împărăția lui D-zeu.* Întrebarea, că putem și cum să ajungem împărăția lui D-zeu, fericirea vecinică? Năgășit o putem ajunge căci pentru aceasta suntem pre pământ. Nu este mai ușor decât a afla împărăția cerurilor, — dreptacea iubeste pre Domnul D-zeul tău mai presus de toate și pre aproapele tău ca pe tine însuși, fă fapte bune, te fereste de păcate, iară dacă cumva ai păcătuit fiindcă fără de păcate este numai bunul D-zeu și sfinții săi îngeri, te căește prin sf. Spovedanie și sf. Cuminecătura și vei câștiga împărăția cerurilor, fericirea vecinică. Omul are trei prieteni în viață: *Banul, rudenile și faptele bune.* Banul părăsește pe om când duce mai mare lipsă, rudenile îl petrec pe om numai până la mormânt iară faptele bune îl petrec și dincolo de mormânt până la dreptul Judeoător ca să fie mărturie nerăsturnătoare d'a fi judecat la fericirea vieții de veci. Oh iubitorilor, dacă ar ține oameșii la legea dumnezeiască vecinică

după care D-zeu planează toată treaba în lume, dacă ar ține și respecta totodată legea divină naturală: „Honeste vivere, neminem laedere sumnique tribuere” (Ce ție nu ți place altuia nu face), ar încetă fraudele de bani cu milioanele, uciderele, desfrânările, furăturile false și câte alte multe păcate comise în paguba binelui obștesc și a ordinii morale și ar veni împărăția lui D-zeu pre pământ pe care o cerem zilnic în rugăciunea Domnului „Tatăl nostru” și ar deveni moștenitorii fericirii vecinice.

Am oțit în „Biserica și Școala” frumoasa cuvântare a P. S. D. Episcop Grigorie al Aradului ținută cu ocaziunea inaugurării Academiei teologice din Arad în care spune următoarele: „Un pictor voind să înfățișeze frumseța și fericirea d-zeiască a zugrăvit un tânăr arătând cu o mână spre pământ, având literile: „Nimic aici, iar cu alta spre cer, având literile: „totul aici”. Cu un astfel de tânăr îi place să compare pre fiecare preot al neamului, zicând oamenilor cu mâna îndreptată spre pământ: „nimic aici”, iar cu cea îndreptată spre cer: „totul dela D-zeu”. Mișcat de aceste cuvinte arhieresti mi-am luat ca temă în prezenta mea cuvântare vorbindu-vă despre împărăția lui D-zeu și fericirea vieții de veci, dreptacea ca de încheiere să exclamăm cu sf. Sriptură: „Sus să avem inimile!” și iarăși: „Căutați dară mai întâi împărăția lui D-zeu și celelalte vi se vor adauge vouă!”

Și acum mă întorc către Tine prea bunule cerescule Părinte cu acea umilită rugare, ca precum odinioară peste învățăceii Tăi așa și acum trimite pre prea sfântul Duh peste credincioșii tăi ca apărându-i de ispitele diavolului spre păcate, să-le luminezi mintea, ca să Te cunoască pre Tine și sfânta Ta lege vecinică, după care viețuind să facă rod de fapte bune întru răbdare și așa să-i faci pre toți mari și mici, tânări și bătrâni, bogați și săraci fără deosebire moștenitori împărăției Tale cerești și părtași fericirii vecinice ca și prin aceasta să se preamărească prea sfânt numele Tău Amin.

Nicolae Stoiă,
paroh ort. român
în Șipet, dieceza Caransebeș.

Crâmpei din viața pastorală a preotului.

În satul meu natal aveam un dascăl venerabil crescut și îmbătrânit în școala confesională. De când cu statificarea școalelor, l'au trecut și pe dânsul la stat. Ori cât eră de mare ispita salarului oferit de stat, bătrânul nostru dascăl a rămas acelaș aderent încăpățânat al iubitei sale școale confesionale. Colegii săi au început să-l cârtiască, unii să-l disprețuiască chiar. El a rămas însă acelaș încăpățânat incorigibil. Au mai fost ele sate, unde învățătorii confesionali s'au ridicat împotriva școalei de stat. Dar nu toți au făcut-o din dragoste pentru școală confesională. Unii au făcut-o îndemnați de antipatia ce o nutreau față de noul director-venitură. Poate mulți au avut dreptate. Dascălul nostru însă a făcut-o numai și numai din dragoste față de școală, pe care a slujit-o cu credință viața sa întreagă. Când a văzut că nu mai este nici o nădejde de îndreptare, s'a resemnat. Ce mai eră să facă? I-a rămas o singură măgătere: strana și o singură plăcere: cântarea bisericească.

Numai cine l'a auzit cântând pe dascălul nostru, numai acela știe, cât prețuește un cantor cucernic.

Când mă duc în satul meu natal, nimica nu-mi face mai mare plăcere, decât cele câteva ceasuri, petrecute în sf. biserică, unde dascălul Pahomie cântă atât de evlavios. Și toată biserica cântă cu dânsul. Și flăcăii și fetele și bărbații și chiar și femeile. Tinerii și bătrânii se contopesc într'un singur suflet și chlagul este dascălul lor iubit, care l-a învățat să cânte de când erau copii de școală. Și când îl văd și acum în strană, le pare tuturor, că sunt și azi școlarii de demult. Le pare, că sunt datori, să cânte, căci așa le-a spus dascălul lor, că trebuie să preamărească pe Dumnezeu. Și, Doamne, cât de frumoasă este cântarea, când o cântă biserica întreagă. Câtă mângăiere se sălășluiește în sufletele tuturor. Și în loc să vorbească sau să dormiteze, toată lumea la parte activă la săvârșirea dumnezeescului serviciu. Dar vai, puține sate se mai pot mândri azi cu astfel de rânduieli.

Intr'un sat, lângă Dumbrăveni de jos — numele mai bine să nu i se știe — învățătorul nu mai e cantor. Pământul, ce s'a dat, prin reforma agrară, pentru cantor, s'a împărțit între doi cântăreți-șubași, aleși cantori de către consiliul parohial. În sat, ca în toate satele din Banat, ambele strane sunt ticsite de atari cântăreți. Să nu se uite, cântăreții instruiți de învățătorii confesionali de pe vremuri. Ceilalți cântăreți nu vedeau cu ochi buni pe cei cari cântau pe bani, cum spuneau ei. Astfel, în curând, pământul primit cu gând bun dela reforma agrară, deveni o nenorocire pentru biserica din satul de lângă Dumbrăveni de jos. Dacă se nimeria, ca cei „plătțiți” să nu vină la sf. biserică, cei neplătțiți nu voiau să cânte și părintele Nicolae eră nevoit să facă slujba numai cu ajutorul crâsnicului Zenobie, care nu știa să cânte decât un singur glas. Nici școlarii nu mai cântau răspunsurile la sf. liturgie. Ba nici la sf. biserică nu mai veneau. Și dacă veneau, nefiind supravegheați de nimeni, erau numai de sminteală pentru cei cari veniseră la sf. biserică, să se închine.

Părintele Nicolae și frunțașii satului erau foarte necăjiți de cele, ce se petreceau. Consiliul parohial, ca să pună capăt acestor stări nenorocite, luă pământul dela cantorii plătțiți, în nădejdea, că prin această procedură se va restabili pacea și liniștea în biserică. Nădejdea li s'a împlinit, dar numai în parte. Cântăreții veniră iarăș cu drag la sf. biserică și cântau, ca pe vremea când nu se știa încă de cantorii plățiți și neplătțiți. Dar cei doi și mai ales unul dintre ei, Mihai Petrescu, nu putură uita că li s'a luat pământul ce-l folosiseră dânsii odată. Iar când părintele Nicolae voi să zidească casă parohială, cei doi nemulțumiți răsvrătiră atât de mult sufletele, încât

planul frumos al părintelui s'a zădărnicit și poate pentru totdeauna.

Și vai, Doamne, în câte locuri, cele mai frumoase planuri, se izbesc de răutatea oamenilor. Și câți preoți trebuie să-și vadă cele mai frumoase idealuri spulberate de aceleași meschine patimi omenești.

Unde însă învățătorul e alături de preot, sarcina ambilor e cu mult mai ușoară. Dacă nu mai e decât în puține locuri, așa — vina o purtăm și unii și alții.

Preotul Macarie.

Sărbătoarea Nașterii lui Isus în Arad.

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem și să prăznuim iarăș Nașterea Mântuitorului nostru Isus Cristos. În tot anul acest praznic vine ca un izvor nesecat de mântuire pentru lumea creștină, copiilor le aduce cele mai neuitate bucurii, iar bolnavilor și celor suferinzi mângăiere și alinare.

Farmecul și puterea de a zgudui sufletele, a sărbătorii Crăciunului, o putem vedea mai bine la cei ce sufăr.

Ca și în anii trecuți, și în anul acesta inimile nobile ale unor creștini și creștine, au adus raze de mângăiere la sărbătoarea Crăciunului în sufletele celor necăjiți și fără sprijin. S'a inaugurat pomi de Crăciun: la orfelinatul de băeți, la Marele Spital de stat, la Spitalul de Copii, la Sanatorul tuberculoșilor și la penitenciarul dela Tribunal. Inaugurarea pomilor de Crăciun s'a efectuat în după amieză, în ziua de ajun.

La biserica dela Spitalul Mare părintele Stana a ținut un serviciu religios, la care au participat: inspectorul general Dr. Spiru, dir. Moldovan, administratorul Mircea, medicii tuturor secțiilor de bolnavi, personalul de serviciu și unii bolnavi.

Lângă frumosul pom de Crăciun în care ardeau lumini în diferite culori erau așezate mai multe coșuri cu pachețele, separat pentru fiecare bolnav.

Înainte publicului intelectual părintele S. Stana, a rostit următoarele cuvinte:

Stimați domni și iubiți creștini!

Înainte de Nașterea Mântuitorului, lumea se zbătea sub greutatea greșalelor. Și în loc să caute să scuture acest jug rușinos, zeificase pe cei mai cruzi tirani. Vițiul își avea altarele sale, sentimentul binelui dispăruse. Decadența morală își ajunsese apogeul.

Exasperată de noroiul fărădelegilor, în cari se frământa, lumea căuta o rază de scăpare, striga după ajutor... după Mesia cel făgăduit de proroci...

Noaptea își întinsese vălul cernit de întunec peste tot cuprinsul zării.

În tângușorul Vifleem, lumea venită să dea ascultare poruncei pentru „conscrierea poporului” — forfotea în toate părțile. Dar obosită de frământările zilei se adânci în somn. Deodată o lumină orbitoare despica întunerecul nopții și deasupra unei peșteri sărăcăcioase se ivi steaua strălucitoare dela răsărit, care în belșugul ei de raze, învăluia pe Pruncașul-Isus, ca într'un scutec de aur.

Din sânul sf. Treimi s'a coborât Fiul ca să ridice lumea pe treptele idealismului profesat de principiile sfintei evanghelii.

Hristos pe pământ! Iată mântuirea noastră. Și ceilde zguduitoare de virtuți creștinești ne apar înainte deodată cu venirea Domnului pe pământ. Născându-se în ieslea animalelor, înaintea noastră apare: modestia, umilnița și scutecile sărace. Săracul se întărește și prinde curaj sub greutatea multor trebuințe ce-i apasă umerii, bogatul își aruncă mândria pentru a-și acumula în suflet moderațiunea și iubirea

*

..... Nașterea domnului Cristos este cel mai mare eveniment, la care a asistat lumea și care a format și va forma pururea pentru orice clasă socială, izvorul limpede din care să-și sodeze puterile de viață.

Constatăm însă cu mult regret că, vremurile ce trăim noi, sunt întunecate de-o puternică eclipsă morală.

Stăm uluiți și ne înfiorăm de moravurile zilelor ce trăim. Noi reprezentanții bisericeii strigăm tuturor indivizilor de orice categorie săr fi ei: Opriți-vă! Opriți-vă și va întoarceți la Cristos, care pentru noi s'a născut și a pățimit. Să pătrundă în urechile și inimile noastre strigătul desperat a lui I. Botezătorul care zice: *In mijlocul nostru este acela pe care noi nu-l cunoaștem.*

Rugăm Providența divină ca nașterea dlui Cristos din anul acesta să fie pentru scumpa noastră patrie și pentru poporul român o nouă treaptă de înaintare spre culmea progresului și al fericirii. Iar D-voastră dle Inspector și dlor medici și alți funcționari puși la conducerea institutelor sanitare din orașul și județul nostru Vă, doresc sărbători fericite spor la muncă și mulțumire sufletească. Să dea ceriul ca Nașterea lui Cristos să ne fie la toți de folos.

Apoi preotul precedat de 15 colindători și intelectuali din biserică, a cercetat toate secțiile cu bolnavi, unde erau pregătiți frumoși pomi de Crăciun. La vederea preotului în ornate și la auzul frumoșelor colinde, bolnavii plâneau cu multă jale. Grație administratorului Micea și funcționarului Șulea toți bolnavii s'au împărțit de câte un pachetel cu bunătăți.

De aici tot sub conducerea preotului toți colindătorii și d-nii medici au trecut la Spitalul de Copii unde asemenea prin stăruințele d-lui Dr. Radu și secretarului Baul, s-au pregătit pomi frumoși de unde li-s'a împărțit copilașilor bolnavi diferite bunătăți.

La sanatorul tuberculoșilor inaugurarea pomului de Crăciun s'a făcut prin părintele C. Turic, unde iarăși bolnavii au fost provăzuți cu diferite daruri.

De nenorociții dela penitenciar și-a adus aminte și în anul acesta P. S. Sa Episcopul Grigorie, care a dăruit o sumă de bani și cărți, apoi D-na Dr. Botis, care le-a făcut un frumos pom de Crăciun și le-a dăruit cozonaci și alte obiecte. Aici a servit părintele Draia.

*

În ziua întâi de Crăciun, în Biserica Catedrală sf. liturgie a fost pontificată de P. S. Sa Episcopul Grigorie, asistat de: I. P. C. S. Arhimandritul Dr. I. Suciu, consilierul M. Păcățianu și D. Muscan, dir. Acad. teol. Dr. T. Botis, revizorul I. Georgea, protop. Aradului T. Vășian, ref. V. Olariu, prof. Dr. G. Popovici, preoții Aradului A. Popovici, C. Turic și F. Codrean și diaconul I. Raica. Răspunsurile liturgice le-a executat corul Armonia sub conducerea prof. Lipovan. În cursul sf. liturgiei candidatul de preot Măcinic, a

fost sfințit de diacon pentru trebuințele parohiilor din orașul Arad.

Biserica a fost ticsită de public. La priceasnă P. S. Sa părintele Episcop a rostit o predică fecundă și bogată în învățături și sfaturi creștinești.

A doua zi de Crăciun a servit în Catedrală părintele A. Popovici secundat de preoții C. Turic și F. Codrean apoi de diaconi: Raica și Măcinic. La finea serviciului păr. Codrean a rostit o predică edificatoare.

Rezultatul unei misiuni religioase.

Zilele de 15 și 16 Decembrie a. c. au fost zile de adevărată sărbătoare sufletească nu numai pentru credincioșii parohiei Ghiroda, protopopiatul Timșorii, dar și pentru cucernicii preoți, cari au participat în frunte cu șeful tractual la o frumoasă manifestare de evlavie creștinească. Preotul locului Virgil Popovici primind din vreme știrea dela păr. protopop tractual, despre ținerea misiunii religioase în parohia sa, s'a pus pe lucru și prin predici și prelegeri și-a pregătit atât tinerimea, cât și credincioșii surprinzător de frumos pentru aceste zile, în cari aveau să-și mărturisească păcatele și să se împărtășească cu taina sf. cuminectării.

La vecernia din 15 Decembrie a servit Preacucernicia Sa Părintele protopop tractual Dr. Patrachie Tiucra împreună cu preotul locului. La sfârșitul serviciului divin Preacucernicia Sa ține o cuvântare emoționată, arătând necesitatea curățirii sufletului de păcatele, pe care le facem zilnic și aduce nenumărate exemple din sf. Scriptură, ce a impresionat credincioșii adunați, ascultând cu deosebită evlavie și atențiune.

Se începe apoi mărturisirea credincioșilor, între cari afară de școlari era tinerimea, bărbați, moșnegi, femei bătrâne, membrii consiliului și a eparhiei parohiale, precum și membrii soc. tinerimii „Sf. Gheorghe”. S'au mărturisit aproape 70 inși. Pe fețele tuturor radia o mulțumire sufletească și o dragoste nețărmurită pentru credința și legea lor strămoșească.

A doua zi la sf. liturghie celebrează păr. Gavril Selegian din Timșoara-Elisabeta ajutat de preotul locului. După priceasnă păr. Selegian predică cu multă rutină despre cele 7 taine, cari în calea mântuirii sunt ca 7 faruri, asupra cărora trebuie să fie așintiți pururea ochii creștinilor adevărați, căci numai așa vor putea sta fără frică înaintea judecătorului ceresc. După predică s'au împărțit cu toții, stând departe de „toată grija cea lumească”.

După amiază la vecernie s'a continuat munca în ogorul Domnului, servind păr. Melentie Șora din Timșoara-Fabrică, când a cântat corul instruit și condus de sânguinciosul învățator Gheorghe Ardelean. Părintele Șora a vorbit în legătură cu evanghelia zilei, despre cina Domnului, gătită tuturor, dar precum acolo n'au venit cei chemați, scuzându-se cu diferite motive de ordin lumesc, astfel nici credincioșii nu vin toți, căci prețuiesc mai mult bunurile lumesti, decât cele sufletești. Adresează cuvinte de încurajare

tinerimei, ca să sporească în câștigarea darurilor cerești.

După aceasta păr. Virgil Popovici, preotul locului, mulțumește, atât părintelui protopop tractual pentru felul cum a organizat și condus această misiune religioasă, precum și fraților colegi pentru concursul ce i l-au dat la realizarea acestei opere de înălțare sufletească pentru parohienii săi.

Indemnă apoi credincioșii a-și păstra și mai departe sufletul curat a rămâne statornici în credința strămoșească și a căuta în toate împrejurările vieții lor calea care duce la Hristos.

Iar poporul înviorat sufletește de hrana duhovnicească ce i s'a împărtășit, s'au dus cu cele mai bune impresii despre munca pastorală a preoției care își înțelege chemarea.

Raportul.

INFORMAȚIUNI.

Micul nostru rege Mihai I are o inimă foarte bună și miloasă. Zilele trecute, făcând o plimbare la Șosea, în București, împreună cu guvernanta (ingrijitoare) Sa, dintr'o dată se opri la poarta „Leagănelui Sfânta Ecaterina”, unde sunt îngrijiiți o mulțime de copii mici până la 6 ani, lipsiți de tată și de mamă. Regele, care înainte cu vr'un an și ceva mai fusese la acest leagăn împreună cu mama Sa, și-a adus aminte de acești mici copii. A intrat înăuntru să-i vadă ce mai fac. Ei dormeau în pătușoarele lor — „Săracii, ce mici sunt” zise Regele. Apoi chemă pe guvernanta Sa la o parte și-i șopti la ureche: „Dute te rog acasă și adu din jucăriile mele. Ea plecă fuga și aduse un mare pachet din aceste jucării. Conducătoarea leagănelui vroi să deștepte pe copilași, dar Regele zise: Lasă-i, lasă-i să doarmă, că sunt mici! La patul fiecărui copilăș Regele cu mâna lui a pus câte una din aceste jucării, apoi a plecat vesel că a putut să le facă câte o bucurie.

Iată cum este crescut Regele nostru: încă de mic dov. dește că va avea o inimă iubitoare față de cei necăjiți.

Domnul Sever Dan, ministrul sănătății și ocrotirilor sociale, a intervenit pe lângă ministerul de agricultură, ca invalizii, văduvele și orfanii de războiu, îndreptățiți la împroprietărire și cărora până în prezent nu li s'a dat pământ, să li se dea cât mai în grabă.

I. P. S. Sa Mitropolitul Moldovei Pimen, printr'un mișcător raport, a cerut d-lui ministru de Interne să ia măsuri ca legea repausului duminical să fie respectată în târgurile din Moldova. În acest raport se spune că, în aceste târguri în zilele de Duminică și sărbători legale este o mare jale. Țărani și țărance, părăsind satele, în loc să meargă la biserica lor, se duc la târg unde, amețindu-se de băutură, cad în nesimțire tăvălindu-se în mocirlele din șanțurile șoselelor.

Din parti-ne sfătuim pe cetitorii nostri să asculte de păstorii și conducătorii lor sufletești și să nu aștepte ca stăpânirea să ia măsuri de a-i opri cu forța.

O casă românească în Veneția. Marele nostru învățat Nicolae Iorga a luat măsuri ca și neamul nostru românesc să aibă o casă, a noastră, în Veneția, orașul vechiu clădit pe mare. După ce d. Iorga, prin învățătura, știința lui, pe care o împărtășe în lume prin cărți și prin conferințe în toate orașele mari ale Europei, ne aduce numai cinste și laudă din partea celorlalte neamuri, acum dă dovadă, și mai mare de dragostea lui de neam și țară. Astfel de casă românească a mai făcut el și în Franța. Numai de s'ar găsi bogătași cu suflet românesc, cari să jertfească pentru cumpărarea Casei Românești la Veneția.

Mare cinste și recunoștință se cuvine a se da domnului profesor Nicolae Iorga.

Pentru statuia lui Wilson, dela Alba-Iulia. Românii stabiliți în America, s'au hotărât să ridice la Alba-Iulia o statuie fostului președinte al Statelor Unite, Wilson. Pentru acest frumos scop, numai 130 de persoane din orașul Warren, statul Ohio, au dat până acum 4000 de dolari, cam șapte sute opt zeci mii lei. Onoare lor.

Să încercăm și la noi. Japonia a organizat luna trecută o săptămână a politeței. Timp de 7 zile toți funcționarii căilor ferate japoneze au fost obligați să se poarte frumos (ambil) față de călători. Aceștia asemenea au fost rugați să se poarte tot așa cu ceferiștii. Rezultatul a fost că toată țara japoneză a fost cât se poate de mulțumită. Ba, locuitorii cereau ca fiecare zi a anului să fie socotită ca o zi a purtării frumoase. S'a hotărât totuși ca odată pe an, timp de o săptămână să se introducă acest obicei frumos și bun.

Ar fi bine dacă s'ar face așa și în țara noastră, dar nu numai la căile ferate, ci în toate serviciile publice. Am îndrăgi atunci lumea în care trăim și statul ar câștiga, iar veniturile statului s'ar mări mult de tot.

Vindecarea lenel. Sunt mulți oameni zdraveni, cari pot munci, dar le este lene și se apucă de cerșit. Pentru a-i vindeca de acest nărav urât olandezii aveau o fântână unde-i puneau și pentru a nu se îneca erau siliți să scoată apa cu o pompă. Când gândeau că au mântuit de scos apa se dădea drumul unui cep mare și fântâna se umplea din nou. Ca să nu se îneca, lenesii făceau mari sforțări să poată ieși, iar norodul adunat în jurul fântânei făcea haz și rămășaguri.

Apelul unui episcop. P. Sf. Sa Episcopul Ghenație al Buzăului, din prilejul sfințelor sărbători ale Crăciunului a adresat clerului și credincioșilor săi un apel îndemnând pe toți să ajute pe cei săraci. P. Sf. Sa zice între altele următoarele:

„Fiecare enorie de sat, ori oraș, își are bogății și săracii ei. Și preotul stă între ei ca păstor al tuturor, cu grijă peste toți. Ei, ca un bun păstor, cunoaște pe ai săi, pe cei instăriți ca și pe cei lipsiți. Și ca un bun părinte, el trebuie să stăruiască a dărâma păretele despărțitor dintre fiul și sufletul îndulcind nevoile unora din prisosul altora.

Drept acela, facem chemare către toți cc. Preoții și către toți bunii creștini ai eparhiei noastre să porniască, fără zăbavă, spre aducerea la îndeplinire a acestei opere mântuitoare, reînființând cutia milei sau comitete speciale pentru strângerea de ajutoare și distribuirea lor către cei săraci și nevoiași.

Revenire la ortodoxie. După lurgi frământări cu piedeci puse cruciș și curmeziș, vreo 60 familii din comuna Chintău, în imediată apropiere a Clujului, au trecut la ortodoxie îndeplinind noile formalități pretinse de legea cultelor. Duminică în 16 Dec. P. On. protopop al Clujului N. Vasiu însoțit încă de un preot, a făcut serviciu pentru întâia oară acestor credincioși în capela improvizată în școală. La sfta Liturghie le-a ținut o inimoasă cuvântare de întărire în credință, cimentând pentru totdeauna această nouă biruință a bisericii noastre, de revenire a acestor credincioși la ortodoxie. Încetul cu încetul, fără nici o propagandă proselitistică, comunele din jurul Clujului se împopulează cu credincioși de ai noștri ca o nouă dovadă a vitalității credinței noastre.

Bătae cu Biblia în mână. Zilele trecute s'a ținut la Insbrou k congresul Studenților în Biblie. Un „student” în B. b. a rostit cuvântul „Iehova” ceea ce a făcut pe un altul să-l apostrofizeze cu epitetul de mercenar evreu. Incidentul a degenerat în bătae formală. Trecătorii au intrat la „studenți”, — pe cari i-au somat să părăsească adunarea.

Halal de asemenea studenți ai Bibliei. Prea Cucericii preoți fac bine, dacă informează poporul despre aceste bătai, cari nici la bapțiști nu sunt streine. În Păuliș (pe vremea unguirilor), în Șomoșcheș, Pleșcuța sârmanii bapțiști și-au măsurat puterile, au făcut puțină gimnastică trupească, fiindcă așa înțeleg ei Biblia.

CONCURSE

Pentru îndeplinirea definitivă a parohiei vacante de cl. III *Leauți* cu filia *Dobroți* județului Hunedoarei ppiatului Halmajului, în conformitate cu dispozițiile v. Consiliu eparhial din Arad nr. 11-927 se publică concurs, cu termen de 30 zile ce urmează după publicarea lui în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele sunt:

1. Birul parohial 15 litri cucuruz sfărâmat de fie care număr de casă locuită atât din matra cât și din filie. 2. Stolele legale dela botezuri cununii și înmormântări. 3. Intregirea dotației cu ajutor dela Stat, pentru care parohia nu ia nici-o răspundere. 4. Casă parohială nu este.

Doritori de a ocupa acest post, sunt poștiți, să-și înalenteze cererile ajustate cu toate documentele prescrise în Regulament și adresate Consiliului paroh. ort. rom. din *Leauți — Dobroți* — în termenul sus indicat pe calea oficiului protopopesc în Halmagiu, având a se prezenta sub durata concursului cu prealabila învoire a protopopului — în biserica din *Leauți* — făcându-se astfel cunoscut poporului. Cei din altă dieceză vor cere binecuvântarea P. S. D. lui Episcop eparhial, spre a putea concura.

Alesul va fi îndatorat să catihizeze elevii școalei primare din matra și din filie și să predice regulat alternative când la una când la alta biserică din parohie.

Consiliul paroh. ort. rom. din *Leauți-Dobroți* din ședința sa dela 8 Nov. 1928. Leontin Micluța preș. cons. par. Miron Banciu notar.

În înțelegere cu: *Cornel Lazăr* ss. protopop

—□—

3-3

Pentru îndeplinirea parohiei vacante *Dieci* se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Biserica și Școala.”

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiunea parohială 40 joghere.

2. Casa parohială și două intravilane.

3. Stolele legale.

4. Birul luat în concurs din oficiu conform decisului Ven. Consiliu Ep. No 3472 | 1928.

5. Intregrea salariului dela Stat, pentru care parohia nu ia răspundere.

Parohia e de clasa I-ă, sunt admiși și concurenți cu calificățiune pentru parohii de clasa a doua.

Alesul va predica regulat, va catehiza la școalele primare din loc, și va suporta dările după beneficiul său.

Recurse ajustate cu documentele precise, adresate Consiliului parohial din *Dieci*, se vor trimite Oficiului Protopopesc în *Gurahonț* în termenul concursual. Refectanții pe lângă stricta observare a §. 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserica, pentru a-și arăta dexteritatea în oratorie și rituale, Cei din alte dieceze vor produce act de admitere dela Prea Sf. Sa Episcopul nostru diecezan.

Consiliul Parohial

în conințelegere cu: *Constantin Lazar* protopop.

2-3

—□—

Nr. 6909 | 1918.

Se publică prin aceasta concurs pentru ocuparea unui post de subșef deobirou cl. II. din cancelaria Consiliului nostru eparhial.

Remunerațiunea este de Lei 750 lunar și accesoriile, adică în total lunar Lei 4853 pentru necăsătorii, Lei 4890 pentru căsătorii fără copii și Lei 4928 pentru căsătorii cu copii.

Recurenții vor dovedi, că sunt de religione ortodoxă română, cetățeni români, că au satisfăcut legea recrutării și că din punct de vedere al sănătății sunt apți pentru serviciu, totodată vor face declarație în scris, că nu au suferit nici o comandare infamantă și se bucură de toate drepturile civile și politice.

Acei recurenți, cari au mai fost aplicați în oarecare serviciu, vor prezenta dela organele competente un atestat despre serviciul prestat.

Dela recurenți se cere să fie absolvenți de liceu ori altă școală echivalentă, dar se vor admite în mod excepțional și absolvenți ai cursului secundar inferior (4 clase secundare ori medii, sau titluri echivalente)

Recursele se vor adresa Consiliului eparhial ort. român până cel mult în 8 Ianuarie 1929. Recursele întrate după acest termen nu se vor lua în considerare

Recurenții vor face examen de capacitate înaintea comisiunei examinatoare a Consiliului eparhial ort. rom. din Arad și în acest scop se vor prezenta la secretariatul Consiliului eparhial Vineri în 11 Ianuarie 1928 la orele 9 dimineața. Programul examenului se poate vedea ori când în oarele oficiale la secretariatul Consiliului eparhial.

Arad, 14 Decembrie 1928.

Consiliul, eparhial ort. român Arad.

2-3

Redac/or responsabil: *SI'ION STANA*